

افزایش تعداد سلولهای ماستوسیت پلورای احشایی ریه موش بزرگ صحرایی پس از

آلودگی با سولفورمستارد

محمود مفید، حسین مهدوی نسب، غلامرضا کاکا، سید همایون صدرایی، حسین ایمانی، حسین

دشت نورد حسین بهادران، مهوش جعفری

آدرس: دانشگاه علوم پزشکی بقیه ا... (عج) دانشکده پزشکی - گروه علوم تشریح

از بین تمام عوامل جنگی شیمیایی بکاربرده شده، سولفورمستارد بیشترین ضایعه را ایجاد کرده است. اثرات تاولزایی گاز خردل بر مجاری تنفسی و پارانشیم ریه ظاهر میگردد. سلولهای ماستوسیت به علت دارا بودن گلیکوز آمینوگلیکانها، گیرنده های ویژه IgE و همچنین گرانولهای ترشحی هیستامین، هیپارین و لکوترینها در واکنش های دفاعی و آلرژیک شرکت می نمایند. تمرکز این سلولها در پلورای احشایی ریه بیشتر از نقاط دیگر میباشد. هدف از این مطالعه ارزیابی تاثیر دوزهای متفاوت سولفورمستارد بر تعداد سلولهای ماستوسیت پلورای احشایی ریه موش میباشد. در این مطالعه ۳۰ راس موش صحرایی نر بالغ از نژاد NMRI به وزن 30 ± 200 گرم انتخاب نموده و آنها بطور تصادفی به ۵ گروه تقسیم شدند. گروه اول بافر (حلال بافر فسفات و DMSO) از راه تزریق داخل صفاقی تنها یکبار دریافت نمودند (گروه sham). گروه دوم هیچگونه تزریقی دریافت نکردند (گروه کنترل). سه گروه بعدی سولفورمستارد را با دوزهای ۲/۵، ۵ و ۱۰ میلیگرم بر کیلوگرم از طریق تزریق داخل صفاقی تنها یکبار دریافت نمودند. ۳۸ ساعت بعد از تزریق، حیوانات را کشته و از ریه آنها نمونه گیری شد. نمونه ها پس از فیکس شدن در محلول فرمالین وطی مراحل آماده سازی بافت در پارافین قالب گیری گردیدند. سپس مقاطع ۵ میکرونی از بلوکهای پارافینی بطور سریال تهیه شده و با استفاده از روشهای H&E و تولوئیدین بلو رنگ آمیزی شدند. با استفاده از قطعه چشمی میکروسکوپ شمارش سلولهای ماستوسیت در ده ناحیه از پلورا انجام شد. نتایج حاصل از شمارش سلولهای ماستوسیت در گروه های مختلف نشان داد که بین گروه کنترل و حلال هیچ اختلاف معنی داری وجود ندارد. تعداد سلولهای ماستوسیت در گروه تجربی ۲/۵ میلیگرم بر کیلوگرم سولفورمستارد در مقایسه با